

Appelvink (man), fotohut in natuurgebied de Maashorst, 6 april 2024 | Linda Zande

Column

HOOGVLIEGERS EN LAAGBLIJVERS

Taxusappels

Carel de Vink

Wat één boom voor verschil kan maken! In mijn geval een forse taxus naast het fietsenhok op mijn werk. In de jaren dat ik daar werkte, was deze boom een natuurgebied op zich. Dat begon in september als tientallen Spreeuwen hun buik vulden met de rode vruchten. Wee de collega die zijn fiets naast de stalling had geplaatst. Een roodgescheten zadel vormde dan de verrassing van de dag. Na de Spreeuwen volgden Zanglijsters en Koperwieken en heel soms een Grote Lijster. Vreemd genoeg zag ik nooit een Kramsvogel zich aan de vruchtjes te goed doen. In de loop van de winter verschenen er soms ook Appelvinken. Die bleven hun magen vullen tot half maart. Niet alleen met de rode lekkernij,

maar ook met de kernen van de pitten onder de boom. Die werden vakkundig gekraakt. Als op een vroege mooie lentedag er een raam openstond, kon je horen hoe ze dat deden. Op een aangename dag in maart zetten een collega en ik twee stoelen buiten. Broodtrommeltje op schoot en genieten van onze lunch in de zon. Halverwege klonk er boven ons hoofd het geluid als van een pindadop die openknapt. Op nog geen twee meter boven ons zat een prachtige Appelvink een verdroogde taxusvrucht te verorberen. Van een Appelvink had mijn lunchgenoot nog nooit

gehoord. “Ja hoor, dan ben jij zeker Karel Appelvink...” Hij was niet van plan zich te laten bedotten. Een taxus bevat een soort bessen, geen appels! Op een trieste ochtend vond ik daar een Appelvink dood onder een van de ramen. Verformfaaid; hij lag er al minstens een week. Jammer, ik had graag een van de vlerkjes bewaard. Die vertonen een paar diepblauwe veren die aan de onderkant uitwaaien. Een vorm die je bij geen enkele andere vogel ziet. Klaas, mijn natuurmaatje op de (toen nog) lagere school liet mij eens een kaartje zien uit zijn verzameling Rizla+-plaatjes. Die zaten in de pakjes sigarettenvloei die zijn vader gebruikte. Erop stond een Appelvink, zo afgebeeld dat het leek of zijn vleugel rood-wit-blauw kleurde. Onze nationale vogel, besloten wij. Als een van ons ooit minister zou worden, zouden we dat regelen. Maar we belandden geen van beide in de politiek. In werkelijkheid klopten die kleuren ook niet. Ik besloot het lijfje van het raamslachtoffer te begraven onder de jasmijn die een paar meter van de taxus af stond.

Na mijn vakantie keerde ik terug met een plantenschepje in mijn fietstas. Een vogelskelet met een uitzonderlijk dikke snavel was ook wel interessant om te bewaren. Maar dat werd een deceptie. Naast de taxus stond een graafmachine. Het hele perk tot aan de boom was op de schop gegaan. Nu, na jaren, fiets ik soms nog langs mijn oude werkplek. De taxus staat er nog. Hij draagt geen rode vruchten meer. Te oud? Of beschadigd door het graafwerk? Hoe dan ook, Appelvinken zullen er geen ‘appels’ meer zoeken. Mijn vroegere collega kan gerust zijn.

Appelvink uit ‘Zo leer je vogels kennen’ (tweede deel) door Rinke Tolman - Uitgave van Rizla 1961

